

Υποκριτικό το επίτευγμα της παράστασης

Το θέμα ενός θεατρικού κειμένου μπορεί να λειτουργήσει ως κράχτης θεατρικής παραγωγής, ειδικά όταν πρόκειται για επίθεση στα κοινωνικά ταμπού, για διάνοιξη νέων εγχώριων θεματικών οριζόντων, για πραγματικότητες που δεν συζητήθηκαν προηγουμένως με τη γλώσσα της ντόπιας θεατρικής τέχνης. Αναμφίβολα η δυσφορία φύλου, ο επιστημονικός όρος για τον εγκλωβισμό του αλλόφυλου άλλου εαυτού στο σώμα με τα φυσικά χαρακτηριστικά του αντίθετου φύλου, είναι ένα τέτοιο θέμα.

Σε καμία όμως τέχνη το θέμα δεν ισούται με το έργο στην ολότητά του, και μόνο ο χειρισμός του θέματος με τα μέσα της κάθε τέχνης, η αισθητική του μετουσίωση, μετράει στην τελική πρόσληψη και αξιολόγησή του. Το υλικό από προσωπικά βιώματα συγκεκριμένου ατόμου πέρασε από τη διαδικασία της δραματικής επεξεργασίας του στα πλαίσια του PLAY με συγγραφείς τις Κορίνα Κονταξάκη και Ελένη Κοσμά και με τη συμβουλευτική συμμετοχή του Αιμίλιου Χαραλαμπίδη, και έφτασε στην παραγωγή του ΘΟΚ «Ποιο σώμα;». Το θεατρικό γράφτηκε με γνώμονα τη σκηνική του βιωσιμότητα, και όπως αποδείχτηκε στην παράσταση, το συγγραφικό εύρημα να δοθεί φυσική υπόσταση στις δύο πλευρές της διχασμένης προσωπικότητας, στην «Ιωάννα» και στον «Πάρη», υπήρξε σκηνοθετικά και υποκριτικά υλοποιήσιμο. Ως συγγραφείς και ως σκηνοθέτης και βοηθός σκηνοθέτη, η Κορίνα Κονταξάκη και η Ελένη Κοσμά συντονίζονται με τον πόνο και την αγωνιώδη προσπάθεια του κεντρικού προσώπου να χειριστεί τον διχασμό του, να βρει τον τρόπο να υπάρξει στη σχέση του με τα αγαπημένα του πρόσωπα. Σ' αυτόν τον πόνο και την αγωνία κάθουν κοινωνούς τους θεατές τους, αυτά βάζουν ως υποκριτικούς στόχους στους εξαίρετους Μαρίνα Μανδρή και Γιώργο Αναγιώτο. Το να αποδίδεται ο ψυχισμός με τόσο σωματικό τρόπο, με τέτοιο συντονισμό της συνύπαρξης των δύο υπάρξεων στον σκηνικό χώρο, είναι το σκηνοθετικό και υποκριτικό επίτευγμα της παράστασης. Ομολογώ ότι οι παραγωγές του «Υπερβατικού» Θεάτρου προσωπικά δεν με είχαν προετοιμάσει για την ποιότητα που θα συναντούσα στο «Ποιο σώμα;» Καλογραμμένος και καλοπαιγμένος ο ρόλος της Μητέρας (Έλενα Παπαδοπούλου). Λιγότερο απτή στο κείμενο και (μάλλον) εξού πιο αδύνατη υποκριτικά η Καίτη της Νάγιας Αναστασιάδου. Ο «ελέφαντας» του Γιώργου Χιώτη - το σκηνικό σύμβολο του διχασμού.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ